

SÉLECTION OFFICIELLE
UN CERTAIN REGARD
FESTIVAL DE CANNES

LES AMOURS IMAGINAIRES

UN FILM DE/EEN FILM VAN XAVIER DOLAN

MONIA CHOKRI NIELS SCHNEIDER XAVIER DOLAN

REMSTAR PRÉSENTE EN COLLABORATION AVEC ALLIANCE VIVAFILM UNE PRODUCTION DE MIFILFILMS AVEC MONIA CHOKRI, NIELS SCHNEIDER
XAVIER DOLAN « LES AMOURS IMAGINAIRES » ET ANNE DORVAL DIRECTION PHOTO STÉPHANIE WEBER-BIRON
MONTAGE XAVIER DOLAN CONCEPTION SONORE SYLVAIN BRASSARD PRODUCTEUR EXÉCUTIF XAVIER DOLAN PRODUCTEUR ASSOCIÉ DANIEL MORIN
PRODUCTRICE DÉLÉGUÉE CAROLE MONDELLO ÉCRIT ET RÉALISÉ PAR XAVIER DOLAN

www.lesamoursimaginaires.nl/www.lesamoursimaginaires.be
www.cinemien.nl/www.abc-distribution.be

art / la bohème

Les Amours Imaginaires

synopsis

Hartsvrienden Francis (Xavier Dolan) en Marie (Monia Chokri) ontmoeten blonde adonis Nicolas (Niels Schneider) op een feestje en worden allebei op slag verliefd. Er ontstaat een onstuimige vriendschap tussen het drietal en bij elke ontmoeting, elke gebeurtenis, de kleinste aanraking of blik, raken zowel Francis als Marie meer en meer geobsedeerd. Al snel ontstaat er een meedogenloze strijd tussen Francis en Marie met als inzet de liefde van de zo onschuldig lijkende Nicolas...

Wonderkind Xavier Dolan brak op zijn 21ste door als acteur, regisseur én scenarioschrijver met zijn internationaal bekroonde film *J'AI TUÉ MA MÈRE*. In zijn tweede film *LES AMOURS IMAGINAIRES* vertelt Dolan het verhaal van een gecompliceerde driehoeksverhouding met een campy knipoog naar *LES LIAISONS DANGEREUSES*. De fraai gestyleerde film ging in première in het Cannes competitieprogramma Un Certain Regard en werd door de internationale pers en het publiek met enorm applaus ontvangen. *LES AMOURS IMAGINAIRES* won de prestigieuze Prix spécial du jury op het filmfestival van Namen.

LES AMOURS IMAGINAIRES/ 97 minuten/ 35 mm/ Canada 2010/ Frans en Engels gesproken

Nederlandse release: 27 januari 2011

Voor meer informatie, contacteer ABC/ Cinemien: gideon@cinemien.nl of +31(0)20-5776010.
Beeldmateriaal is hier te downloaden: www.cinemien.nl/pers of www.filmdepot.nl

Les Amours Imaginaires

cast & crew

Marie.....	MONIA CHOKRI
Nicolas.....	NIELS SCHNEIDER
Francis.....	XAVIER DOLAN
Désirée.....	ANNE DORVAL
Regie.....	XAVIER DOLAN
Scenario.....	XAVIER DOLAN
Producten.....	DANIEL MORIN
.....	XAVIER DOLAN
Beeld.....	STÉPHANIE WEBER
Kostuums.....	XAVIER DOLAN
Geluid.....	SYLV. BRASSARD
Art director.....	XAVIER DOLAN
Montage.....	XAVIER DOLAN

Les Amours Imaginaires

Personage Marie

Marie lijkt zelfverzekerd, excentriek en nonchalant. Een vrouw van de wereld die weet wat en wie ze wil, en hoe. Maar dit is schijn. Achter haar kunstzinnige *retro-look*, is Marie een jong en kwetsbaar meisje op zoek naar liefde. De ware liefde. En doodsbang voor het tonen van ware gevoelens en voor afwijzing. Marie is ook een narcistisch krenge, dat niets geeft om de gevoelens van anderen en weinig heeft met het leven van alledag. Marie wil groots en meeslepend leven, maar weet niet hoe. Dus houdt zij haar masker nog maar op, steekt haar vijftigste sigaret op en verwijst zij nonchalant naar Sartre en bekritiseert zij samen met hartsvriend – én accessoire - Francis cynisch het laatste toneelstuk dat zij hebben gezien. Totdat Nicolas in haar leven verschijnt en alles anders moet.

Les Amours Imaginaires

Personage Nicolas

Met zijn blonde lokken, grote ogen en androgyne gelaatstreken lijkt Nicolas zo weggelopen uit een schilderij van de Prerafaëlieten. Met zijn open gulle lach is Nicolas het middelpunt van elk feestje. Hij oogt als de ideale vriend en de perfecte minnaar. Nicolas oogt niet als een Don Juan, zijn schoonheid zit 'm vooral in zijn jongensachtige onschuld, die vlekkeloos en maagdelijk ontvankelijk is. Nicolas is zo mooi als een engel. En Nicolas weet dit maar al te goed. En als enige weet hij dat dit beeld verre van waar is. Achter zijn masker van schoonheid en puurheid vieren egoïsme en onverschilligheid hoogtij. Nicolas wil aandacht en verder helemaal niets. Hij is apatisch voor anderen en hun gevoelens. Nicolas is een hartenbreker pur-sang.

Les Amours Imaginaires

Personage Francis

Zowel in vriendschap als in liefde, is er iemand die meer geeft en iemand die meer neemt. De een legt zijn wil op, de ander onderwerpt zich. Francis onderwerpt zich. Hij is verlegen, onzeker en vooral kwetsbaar. Net zoals hartsvriendin Marie draagt hij zijn masker wanhopig: als verveelde pseudo-intellectueel bediscussieert hij cynisch en verveelt boeken en oude films, kleedt hij zich uitsluitend in retro jaren 50 kleren en kijkt hij neer op de mensen van zijn eigen leeftijd, hij walgt van hun banale grappen en domme feestjes. Maar Marie is de baas, hij volgt haar overal naar toe. Totdat Nicolas in hun leven komt en Francis niets meer heeft aan zijn schild. Niet alleen zal hij zich naakt en kwetsbaar moeten opstellen tegenover Nicolas, hij moet ook het gevecht aangaan met Marie. Zal hem dit lukken?

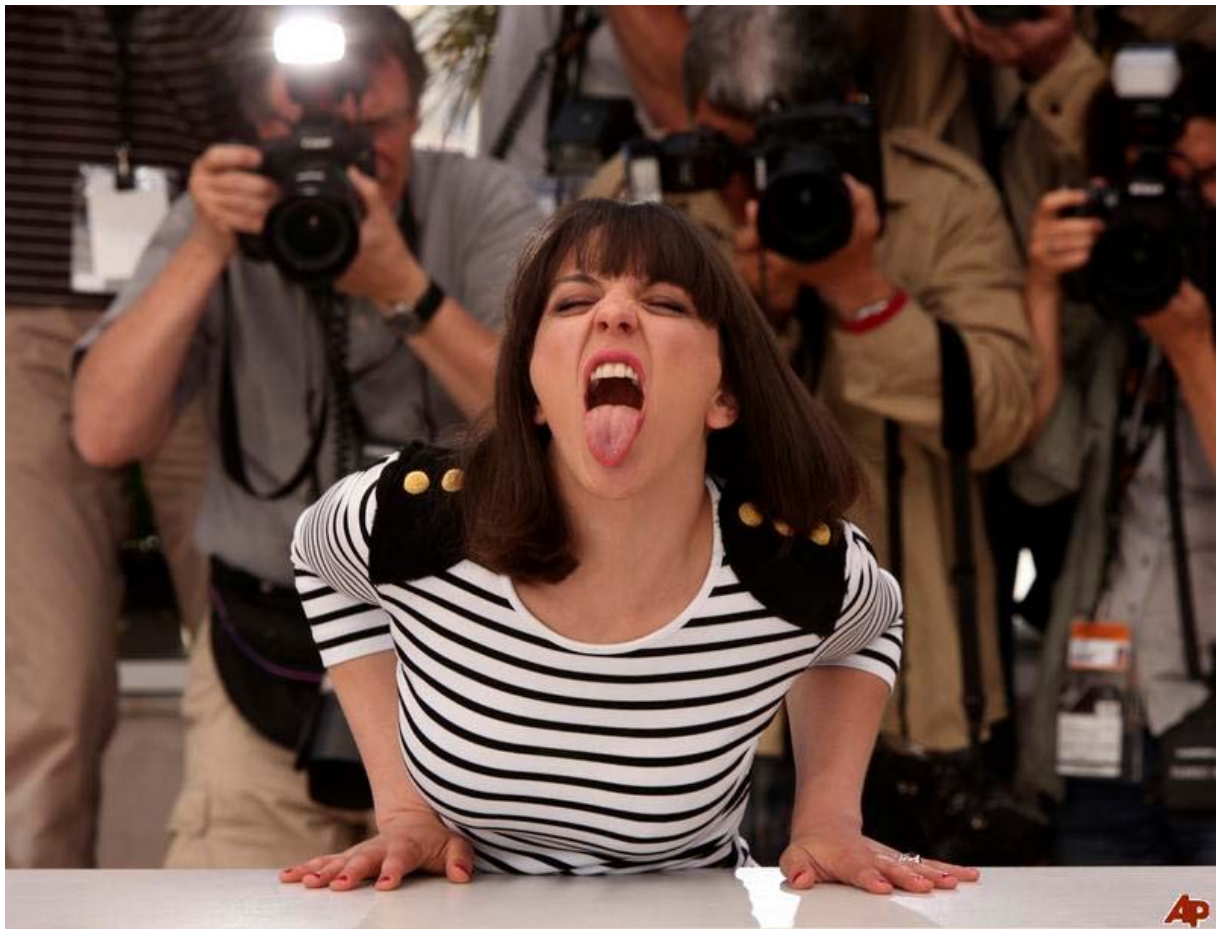

Les Amours Imaginaires

Monia Chokri

Toen Monia in 2005 afstudeerde aan The Conservatoire d'art dramatique de Montréal, gooide zij zich in verschillende toneelproducties zoals *L'évangile selon Salomé* (door Alexandre Marine), *Ailleurs* (door Serge Mandeville), *Chroniques* (door Emmanuel Schwartz), *Les mauvaises herbes* (door Benoît Vermeulen). In 2006 speelde zij in *Le songe de l'oncle* en in 2007 verscheen zij in *Fabrice Melquiots Le Diable en partage*. Beide stukken werden geproduceerd door Du Bunker Company, het gezelschap dat Monia zelf heeft opgezet.

Monia maakte haar debuut op het witte doek in Anne Émonds korte film *FRÉDERIQUE AU CENTRE* en in Xavier Rondeau-Beauchesnes *HIER, DEMAIN, HIER*. Ook speelde zij in Denys Arcands *L'AGE DES TENEBRES*.

2012 LAURENCE ANYWAYS
2010 LES AMOURS IMAGINAIRES
2009 N.T.N.E.
2007 L'AGE DES TENEBRES

Les Amours Imaginaires

Xavier Dolan

Xavier Dolan was voor het eerst op de televisie te zien in verschillende commercials. Hij was toen 4 jaar oud. Sinds die tijd heeft hij in verschillende films gespeeld (*J'EN SUIS*, *LA FORTRESSE SUSPENDUE*, *MIROIR D'ÉTÉ*) en wat televisieseries. Onlangs was hij te zien in het controversiële *MARTYRS* van Pascal Laugier. In mei 2009 maakte hij zijn debuut als scenarioschrijver, regisseur en hoofdrolspeler in *J'AI TUÉ MA MERE*. Deze film werd uitgekozen om op het filmfestival van Cannes getoond te worden en (in Cannes' 41st Directors' Fortnight), waar de film de Prix Regard Jeune, the Art Cinema Award en de Prix SACD kreeg. De film was een enorm succes op het festival, zowel de internationale pers als het publiek reageerde uitzinnig. *J'AI TUÉ MA MERE* heeft wereldwijd al 31 prijzen gewonnen. De film werd door Canada uitgekozen om het land te vertegenwoordigen in de race naar Oscar voor beste buitenlandse film en ook in Nederland was de film een enorm succes.

2010 **LES AMOURS IMAGINAIRES**
2009 **J'AI TUÉ MA MERE**
2009 **SUZIE**
2008 **MARTYRS**
2007 **MIROIRS D'ÉTÉ**
2001 **L'OR**
2001 **LA FORTRESSE SUSPENDUE**
1999 **LE MARCHAND DE SABLE**
1997 **J'EN SUIS!**
1996 **OMERTA, LA LOI DU SILENCE**
1994 **MISÉRICORDE**

Les Amours Imaginaires

Niels Schneider

De in Frankrijk geboren Canadees Niels Schneider was vanaf jonge leeftijd al te bewonderen op zowel televisie als op het witte doek. Op televisie maakte hij zijn debuut in 15/LOVE; Canadian Case Files III; S.O.S.; in Virginie. De films waarin hij te zien was zijn o.a. LA DAME DE PIQUE (C. Khoury); LA NEIGE CACHE L'OMBRE DES FIGUIERS (S. Najari) en LES CHRONIQUES DE L'AUTRE (S. Farkas Bolla). Zijn eerste cinematografische kennismaking met Dolan was in J'AI TUÉ MA MERE.

2010 **2 FROGS DANS L'OUEST 2**
2010 **LES AMOURS IMAGINAIRES**
2009 **A VOS MARQUES... PARTY ! 2**
2009 **J'AI TUÉ MA MERE**
2009 **LA NEIGE CACHE L'OMBRE DES FIGUIERS**

Les Amours Imaginaires

director's statement

In the beginning, making this movie was not in the cards.

I was returning from a road trip with two friends, Niels and Monia. The journey had laid on some rich moments ranging from arid deserts to outlandish obese people. Locked in together for mile after mile, the dynamics of our intimacy sparked ideas for a project about a love triangle. It was during this Kerouac-like trip that I learned of the cancellation of a film I was meant to shoot in the coming October (for reasons... surprise, surprise... of time and financial constrictions). And, thus, the triumphant traveller came home empty-handed.

The idea of doing nothing for a year terrified me. Worse still, autumn in Montreal was busy with film-shoots: all too many road signs were flagging more movie sets than I can remember. Convinced that my very life force was giving up on me, and scared stiff by the prospect of creative stagnation, I locked into the idea of writing something to a tight, self-imposed deadline.

Come early September, I boarded a train and headed for Toronto International Film Festival. With Lake Ontario's iridescent waters lapping nearby, I took out my laptop and started writing the screenplay for LES AMOURS IMAGINAIRES.

During the festival and on the train home, I applied the finishing touches. I returned to Montreal, with my second feature film in hand. All I had to do now was merely lay my hands on 600,000 dollar so that I could shoot it. Piece of cake!

I did the same rounds, knocking on the very same doors I had visited back in the days of J'AI TUÉ MA MERE. I went back to being the young, scrawny filmmaker, vainly begging the tight-fisted fat cats and bogus angels to, once again, put flesh and bones on a dream. I naively believed that the bright glow of my summer of success would magically open a few closed doors. Knowing that the wave had to crash and die sooner or later, that my perhaps fleeting success would fade with the end of the season, I wanted to make the most of its momentum in order to gather in the funds...

But nobody answered the call. The few businessmen approached procrastinated. Total strangers to the film-world's tacit moral code, they seemed impaled on their own megalomaniacal frenzy. As the leaves on the trees visibly turned brown, I was badly in need of shimmering colours. Autumn was on its way out. Impatient, I dipped into my modest treasure chest and, using what I had left, I set the wheels in motion, driven by a crazy, deep-seated conviction that, sooner or later, the money would show up. Hi, Square One – I'm back!

Yanked out of bed at the crack of dawn and chilled by an unforgiving, honest-to-God country frost, we were drinking disgusting coffee in a forest deep in the Lotbinière. It was almost a year to the very day that we had started shooting J'AI TUÉ MA MERE, and I was in seventh heaven as I shouted, 'Action!' Nightmare, and it's back to the dormitory. We were lodging in a postmodern, former presbytery that had been converted into a country guesthouse.

I was mentally poring over our first day's work and beginning to sense that this film was going to be nothing like J'AI TUÉ MA MERE. Nevertheless, at that moment, I was not about to rule out the same dense, anguished emotional charge that had informed my earlier work. Nor had I yet decided that this film would be no kind of follow-up inviting unfavourable comparisons with its predecessor.

Les Amours Imaginaires

director's statement

I still had no clear, conscious intention of putting it on a new and different footing. However, almost magically, and as if by an act of will pushing up from the film set's own collective unconscious, I was protected from the pitfalls of redundancy as LES AMOURS IMAGINAIRES began gradually to assert itself by revealing its own distinct voice, colours and soul. As for money, private sector investors (whom I had met thanks to the intervention of a guardian angel) emerged from the shadows shortly after we had started shooting. They saved the day. We received everything we needed and then, literally, became the heroes of the film.

Today, I look back and I am stunned by the twists and turns of events and, above all, at the way the universe conspired to bring this work to life with such serendipitous timing. I see now that I could never have made a better film than LES AMOURS IMAGINAIRES. Wrapped in the indescribably joy of a completed project, I am already thinking ahead to the next. Art never lets you sit still for long. There's work to be done.

Xavier Dolan

SCREEN DAILY

The second film from the precociously talented 21 year-old Canadian Xavier Dolan is alternately infuriating and delicious. While Dolan's visual tricksiness and mannerisms wear on the patience, he does achieve occasional moments of visual poetry and, appropriately bearing in mind his age, captures the despair and longing of young heartache. This time he also laces the angst with a dose of caustic humour missing from last year's *I Killed My Mother*.

By Mike Goodridge

His intrepid experimentation with visual language is not always successful but suggests great things from the young film-maker in the future.

A ménage a trois that owes as much to contemporary French cineastes like Ozon, Honore and Lifshitz as it does to *Jules And Jim*, *Heartbeats* proves that Dolan is no flash in the pan and should build his reputation on the international festival circuit. Sold by France's Rezo, it should also score sales and find a following with upscale young hipsters and gay audiences.

The film opens with a series of talking heads, who recur throughout the film, telling anecdotes from their experiences of modern love and dating. This sets the scene for the story of two young twentysomething types in Montreal, Francis (Dolan) and Marie (Chokri). He is a sensitive intellectual gay man, she a sharp-tongued woman who dresses in vintage. Both of them are attracted to a young man in their circle called Nicolas (Schneider), a sexy guy with a mop of blond hair who is new in town and looking for friends.

Both fall hard for the outgoing, intelligent Nicolas and each is led on by his flirtatious and tactile manner but neither can work out whether he is gay or straight or interested in either of them. The two begin a duel of sorts in which they try to outdo the other in his affections - buying lavish gifts for his birthday, vying for time with him on his own, showing up at restaurants where they know he will be. Finally when the three of them go to the countryside for a weekend, Francis and Marie get into an all-out scrap.

The film is a timely look at the longings of young single people, the pain of rejection, the excruciating agony of not knowing whether the object of your love loves you back. Nicolas is not all he is cracked up to be, of course, but both Francis and Marie have projected their own fantasies onto him long before they ever ask him what he wants. Christophe Honore's muse Louis Garrel gives an amusing cameo at the end as another potential amour imaginaire.

Unlike the Mumblecore movement or any run-of-the-mill Rohmer imitators, Dolan doesn't rely on dialogue to explore his characters' relationships. His intrepid experimentation with visual language is not always successful but suggests great things from the young film-maker in the future.